

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 15 2018, nummers 361 – 385 dinsdag 17 april 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Waterwet.....	9
Volksverzekeringen.....	9
Sociale zekerheid overig	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	12
Arbeidsomstandighedenwet.....	12
Belastingdienst-Toeslagen.....	13
Studiefinanciering	13
Wet arbeid vreemdelingen	14
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht.....	18
Regulier.....	18
Asiel.....	18
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 361

MK ABRS, 11-04-2018, 201703978/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 8:60 lid 1

ZITTING. Horen getuigen. Het beginsel van "fair trial" zoals bedoeld in het arrest Gillissen tegen Nederland van het EHRM ([ECLI:CE:ECHR:2016:0315JUD003996609](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2016/0315jud003996609)) brengt niet het recht met zich voor een partij om in alle gevallen door de rechter getuigen te laten oproepen. Voor het inroepen van dit recht is het in ieder geval noodzakelijk dat het horen van een getuige dient ter ondersteuning van de zaak. De rechter heeft bij de toepassing van artikel 8:60, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht, beoordelingsruimte. De rechter mag afzien van het oproepen van getuigen ingeval de verklaring van de op te roepen getuige niet noodzakelijk is voor de vaststelling van de relevante en in geschil zijnde feiten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 362

MK ABRS, 11-04-2018, 201702501/1/A3

burgemeester van Oss, appellant.

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting perceel en zich daarop bevindende opstallen. Dat de harddrugs werden aangetroffen in een garagebox, maakt niet dat de burgemeester niet bevoegd was eveneens de overige garageboxen en horecaruimte annex woning te sluiten. Het gehele complex in kwestie moet als een samenhangend geheel worden beschouwd en de horecaruimte annex woning kan daarvan niet los worden gezien.

De burgemeester heeft niet gemotiveerd waarom hij in afwijking van de Beleidsregels is overgegaan tot sluiting van de woning voor de duur van twaalf maanden. De rechtbank heeft dit terecht onderkend.

Geen strijd met artikel 8 EVRM.

[...] de burgemeester [heeft] onder aanzegging van bestuursdwang gelast de [locatie 1]

[...] (hierna: het perceel) en alle daarop aanwezige opstallen voor de duur van twaalf maanden te sluiten en afgesloten te houden. [...]

[...] Bevoegdheid tot handhavend optreden

[...] Nu op 18 december 2015 in een garagebox op het perceel van [wederpartij] harddrugs zijn aangetroffen en niet in geschil is dat dit een handelshoeveelheid betreft, was de burgemeester bevoegd over te gaan tot sluiting van het perceel en de zich daarop bevindende opstallen. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend. Dat de harddrugs werden aangetroffen in een garagebox, maakt voorts niet dat de

burgemeester niet bevoegd was eveneens de overige garageboxen en horecaruimte annex woning te sluiten. De burgemeester heeft mogen uitgaan van het perceel en alle daarop aanwezige opstallen als een geheel. Dit betekent dat de in een van de garageboxen aangetroffen harddrugs ook kunnen worden toegeschreven aan de woning. Hierbij wordt betrokken dat het gehele perceel eigendom is van [wederpartij]. Hij was tevens de exploitant van het café en woonachtig in de woning. De horecaruimte annex woning, alsmede de eerste garageboxen die daarachter liggen, zijn met elkaar verbonden en via de horecaruimte annex woning door middel van een tussendeur bereikbaar. De overige garageboxen vormen deels een bouwkundige eenheid met de horecaruimte annex woning. De garageboxen - ook de garageboxen die geen bouwkundige eenheid vormen met de horecaruimte annex woning - zijn op hetzelfde perceel gelegen, direct achter en naast de horecaruimte annex woning. Alle garageboxen bevinden zich in de fysieke nabijheid van de horecaruimte annex woning. Het perceel is als één geheel omsloten en is voorts vanaf de openbare weg toegankelijk via één oprit. Voorts is van belang dat op het perceel zowel in een andere garagebox als in de woning een hennepkwekerij werd aangetroffen en in een aantal andere garageboxen goederen zijn aangetroffen die afkomstig zijn van diefstal. Gezien deze omstandigheden volgt de Afdeling het standpunt van de burgemeester dat het gehele complex als een samenhangend geheel moet worden beschouwd en dat de horecaruimte annex woning daarvan niet los kan worden gezien. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de burgemeester ten onrechte in het kader van de bevoegdheidsvraag niet is ingegaan op het door [wederpartij] aangevoerde argument dat de in de woning aangetroffen hennepplanten en hennepresten voor eigen gebruik waren. Immers, wat hier ook van zij, wat betreft de overige aangetroffen drugs is in ieder geval niet aannemelijk gemaakt dat deze niet bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking. De omstandigheid dat [wederpartij], naar hij stelt, geen wetenschap had van de in de garageboxen aangetroffen drugs, laat voormelde bevoegdheid van de burgemeester onverlet.

[...] Evenredigheid last sluiting

[...] De last tot sluiting is niet in overeenstemming met de Beleidsregels. Op grond van de Beleidsregels kan een woning immers worden gesloten voor maximaal zes maanden. Het standpunt van de burgemeester in het besluit op bezwaar [...] dat hij heeft gehandeld in overeenstemming met de Beleidsregels, omdat bij cumulatie van op te leggen maatregelen de zwaarst gestelde maatregel van toepassing is, volgt de Afdeling niet. De cumulatiebepaling ziet op de situatie waarin ten aanzien van een pand sprake is van meerdere overtredingen en dat in zo een situatie niet de per overtreding op te leggen maatregelen kunnen worden opgeteld. De burgemeester heeft niet gemotiveerd waarom hij in afwijking van de Beleidsregels is overgegaan tot sluiting van de woning voor de duur van twaalf maanden. De rechtbank heeft dit terecht onderkend.

[...] de burgemeester [mocht] sluiting van de woning noodzakelijk achten ter voorkoming van strafbare feiten en ter bescherming van de rechten van anderen en [...] de daartoe opgelegde last [is] niet onevenredig. Derhalve is de last niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1193](#)

JnB2018, 363

MK Rechtbank Limburg, 30-03-2018 (publ. 12-04-2018), AWB 17/619

Burgemeester van de gemeente Venlo, verweerder.

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting woning voor één jaar. In het licht van de omstandigheden van het geval bestaat voornamelijk voldoende aanleiding om de last tot sluiting alleen op basis van de zwaarte van de maatregel als een bestraffende sanctie aan te merken. Verweerder heeft de last tot sluiting in overeenstemming met zijn beleidsregels vastgesteld en de noodzaak tot sluiting van de woning voldoende gemotiveerd. Het zichtbaar onttrekken aan het criminele circuit maakt in casu sluiting van de woning voor enige tijd opportuun, maar verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom deze sluiting een jaar moest bedragen, waarbij de rechtbank opmerkt dat een sluiting van deze omvang een goede motivering – juist wanneer een beroep wordt gedaan op artikel 6 van het EVRM – vereist.

Zonder de aangetroffen hoeveelheid van 101 hennepplanten te bagatelliseren, acht de rechtbank het aangewezen dat verweerder – bij de beoordeling of sprake is van een criminal charge – de grootte van de hennepkwekerij en daarmee samenhangend de impact op de omgeving in de beoordeling betreft.

[ECLI:NL:RBLIM:2018:3003](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 364

ABRS, 04-04-2018, 201703179/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Helmond.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

WABO. Na het oprichten van de hoogspanningsmasten kan het daaraan bevestigen van hoogspanningsleidingen niet als bouwen in de zin van de Wabo worden aangemerkt. Dit betekent dat daarvoor geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo is vereist en het college dus niet wegens overtreding van het in die bepaling neergelegde verbod handhavend kan optreden tegen de hoogspanningsleidingen.

Bevestiging eerdere jurisprudentie (ABRS 21-09-2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:2526](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:1118](#)

JnB2018, 365

ABRS, 11-04-2018, 201702793/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Noordwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.10, 2.12 lid 1 onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4, onderdeel 4

WABO. Dakopbouw is niet in strijd met het bestemmingsplan en daarvoor is geen omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan vereist. Het bestemmingsplan kent geen definitie van het begrip boeiboord. De rechtbank heeft terecht overwogen dat uitgaande van de definitie van het begrip boeiboord in de Van Dale en de situering van het boeiboord aan de voorzijde van de dakopbouw niet gesproken kan worden van een boeiboord in de zin van de planregels. De bestaande vergunde goothoogte van 6,30 m wordt met het bouwplan niet gewijzigd.

[...] Het college heeft voor het bouwplan [dakopbouw en dakterras op de woning] omgevingsvergunning verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang gelezen met artikel 4, onderdeel 4, van bijlage II van het Bor.

[...] Voor zover [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het bouwplan de vergunde goothoogte van 6,30 m overschrijdt door de situering van een boeiboord op 8,70 m hoogte en op dit punt in strijd is met het bestemmingsplan, wordt als volgt overwogen. Ingevolge artikel 2.6 van de planregels wordt de goothoogte gemeten vanaf het peil tot aan de bovenkant van de goot, c.q. de druiplijn, het boeiboord, of een daarmee gelijk te stellen constructiedeel. Het bestemmingsplan kent geen definitie van het begrip boeiboord. In het woordenboek 'Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal' (hierna: Van Dale wordt het begrip boeiboord omschreven als "een opstaande kant van een dakgoot of -rand, meestal uitgevoerd in hout of plaatmateriaal". De rechtbank heeft bij haar oordeel terecht in aanmerking genomen dat blijkens de ter zitting getoonde foto het door [appellant] bedoelde boeideel zich niet aan de onderzijde van het dak bevindt, dat de onderste bestaande opbouw is afgetopt door een rand van het dak en dat het boeideel niet op dezelfde hoogte als deze opbouw is gesitueerd. Voorts is in aanmerking genomen dat de bestaande goot voor afwatering zorgt en de hoogte van deze goot niet wijzigt met het bouwplan. Dit is door [appellant] niet bestreden. De rechtbank heeft, gelet hierop, terecht overwogen dat uitgaande van voormelde definitie van het begrip boeiboord in de Van Dale en de situering van het boeiboord aan de voorzijde van de dakopbouw niet gesproken kan worden van een boeiboord in de zin van de planregels. [appellant] wordt voorts, gelet op de definitie van boeiboord, niet gevolgd in zijn stelling dat, nu de opbouw een plat dak heeft, de dakrand moet worden aangemerkt als boeiboordhoogte. De rechtbank is terecht tot de conclusie gekomen dat de bestaande vergunde goothoogte van 6,30 m met het bouwplan niet wordt gewijzigd.

Uit het voorgaande volgt dat de dakopbouw niet in strijd is met het bestemmingsplan en daarvoor geen omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan is vereist. Nu zich voorts geen andere weigeringsgronden als bedoeld in artikel 2.10 van de Wabo voordoen, was het college gehouden omgevingsvergunning te verlenen voor het bouwplan en bestaat geen ruimte voor een belangenafweging. De rechtbank heeft dan ook terecht, zij het op andere gronden, overwogen dat het college op goede gronden de

gevraagde omgevingsvergunning heeft verleend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1177](#)

JnB2018, 366

ABRS, 11-04-2018, 201703013/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Ede.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Bouwbesluit 2012 2.66, 2.67

WABO. Gelet op de nota van toelichting strekken de artikelen 2.66 en 2.67 van het Bouwbesluit 2012 slechts tot bescherming van de gebruikers van het bouwwerk. De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat deze artikelen kennelijk niet beogen de belangen van [appellant] als omwonende te beschermen en dat hij zich, gelet op het in artikel 8:69a van de Awb neergelegde relativiteitsvereiste, dus niet met succes op die artikelen kan beroepen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21-12-2016

[ECLI:NL:RVS:2016:3408.](#)

[ECLI:NL:RVS:2018:1211](#)

JnB2018, 367

MK ABRS, 11-04-2018, 201703833/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Wet Bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3 lid 1 aanhef en onder b

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.7, 2.10 lid 2, 2.12, 2.20

WABO. Weigering omgevingsvergunning schuur. Bibob-weigeringsgrond. De aanvraag ziet onder meer op de bouw van een bouwwerk, zodat het college ingevolge artikel 2.20, eerste lid, van de Wabo de aangevraagde vergunning voor die activiteit kan weigeren op de bibob-weigeringsgrond. Dat de schuur in strijd is met het bestemmingsplan, zodat ingevolge artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, eveneens toestemming is vereist voor de activiteit gebruik in strijd met het bestemmingsplan, doet hieraan niet af.

Niet in geschil is dat de strafbare feiten, waarvoor [wederpartij] is veroordeeld, niet zijn gepleegd bij activiteiten die overeenkomen met wat de aangevraagde omgevingsvergunning mogelijk maakt, te weten het bouwen van een schuur. Bij de beoordeling of deze feiten zijn gepleegd bij activiteiten die samenhangen met het bouwen van de schuur, heeft het college ook het doel waarvoor de vergunning is aangevraagd, te weten het (beoogde) gebruik van de schuur, mogen betrekken.

Het college heeft op grond van de strafbare feiten, waarvoor [wederpartij] is veroordeeld, niet het standpunt kunnen innemen dat ernstig gevaar bestaat dat de schuur zal worden gebruikt voor het plegen van strafbare feiten.

[...] weigering omgevingsvergunning [...] ingevolge artikel 2.20, eerste lid, van de Wabo, in verbinding met artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet Bevordering

integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (hierna: Wet Bibob). Deze grond wordt hierna de bibob-weigeringsgrond genoemd.

[...] De Afdeling is van oordeel dat het college in dit geval de bibob-weigeringsgrond op juiste wijze heeft toegepast. De aanvraag ziet onder meer op de bouw van een bouwwerk, zodat het college ingevolge artikel 2.20, eerste lid, van de Wabo de aangevraagde vergunning voor die activiteit kan weigeren op de bibob-weigeringsgrond. De omstandigheid dat de schuur in strijd is met het bestemmingsplan, zodat ingevolge artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, eveneens toestemming is vereist voor de activiteit gebruik in strijd met het bestemmingsplan, doet hieraan niet af. Anders dan waarvan de rechtbank lijkt te zijn uitgegaan, heeft het college de bibob-weigeringsgrond niet gehanteerd als motivering om niet af te wijken van het bestemmingsplan.

Daarnaast overweegt de Afdeling dat bij het college de aanvraag voor het bouwplan ter toetsing voorlag. Aan de omstandigheid dat de schuur, waarvoor vergunning is gevraagd, reeds is gerealiseerd, komt geen betekenis toe bij de vraag of een weigeringsgrond zich voordoet. Handhavingsbesluiten die mogelijk worden genomen na weigering een omgevingsvergunning te verlenen, zijn niet van betekenis voor de vraag of omgevingsvergunning kan worden geweigerd. Als het college al een dergelijk besluit zou nemen, staan daartegen rechtsmiddelen open, waarbij onder meer aan de orde kan worden gesteld of in redelijkheid kon worden besloten een last op te leggen.

[...] Om aan te kunnen nemen dat ernstig gevaar bestaat dat de aangevraagde of verleende vergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen als bedoeld in artikel 3, eerste lid, onder b, van de Wet Bibob, vereist artikel 3, derde lid, onder a, van de Wet Bibob dat de in de beoordeling betrokken strafbare feiten zijn gepleegd bij activiteiten die overeenkomen dan wel samenhangen met de activiteiten, waarvoor vergunning is gevraagd of verleend. Uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 15 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA0168](#), kan worden afgeleid dat voldoende samenhang kan worden aangenomen tussen de activiteiten, waarvoor de omgevingsvergunning is gevraagd en strafbare feiten, als de omgevingsvergunning het plegen van deze strafbare feiten kan faciliteren.

[...] Niet in geschil is dat de strafbare feiten, waarvoor [wederpartij] is veroordeeld, niet zijn gepleegd bij activiteiten die overeenkomen met wat de aangevraagde omgevingsvergunning mogelijk maakt, te weten het bouwen van een schuur. Bij de beoordeling of deze feiten zijn gepleegd bij activiteiten die samenhangen met het bouwen van de schuur, heeft het college naar het oordeel van de Afdeling ook het doel waarvoor de vergunning is aangevraagd, te weten het (beoogde) gebruik van de schuur, mogen betrekken. [wederpartij] wordt niet gevolgd in de stelling dat uitsluitend strafbare feiten met betrekking tot regels over arbeidsomstandigheden en tewerkstelling van vreemdelingen met het bouwen voldoende samenhang vertonen.

[...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college op grond van de strafbare feiten, waarvoor [wederpartij] is veroordeeld, echter niet het standpunt kunnen innemen dat ernstig gevaar bestaat dat de schuur zal worden gebruikt voor het plegen van strafbare feiten. Niet in geschil is dat de strafbare feiten hennepsteelt en heling geen betrekking hadden op het gebruik van de schuur. De omstandigheid dat in de schuur een, mogelijk met uit strafbare feiten binnen het autodemontagebedrijf verkregen middelen

aangeschafte, scooter en quad werden gestald, is daarvoor onvoldoende. Daarbij is mede van belang dat in het algemeen een schuur bij een woning wordt gebruikt om spullen in op te slaan en voertuigen te stallen. De omstandigheid dat bij een huiszoeking in 2013 in de schuur een wapen is aangetroffen, acht de Afdeling ook onvoldoende. Gezien het vorenoverwogene kan niet worden geoordeeld dat de vergunning voor de schuur het plegen van strafbare feiten kan faciliteren. Het college heeft zich dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat de aangevraagde vergunning mede zal worden gebruikt om strafbare feiten te plegen en ten onrechte de bibob-weigeringsgrond aan het besluit op bezwaar ten grondslag gelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1207](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 11-04-2018, 201702327/1/A1 en 201702331/1A ([ECLI:NL:RVS:2018:1190](#)).
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-04-2018, SHE 17/914 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:1530](#)).
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-03-2018 (publ. 09-04-2018), SHE 16/3487 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:1493](#)).
- MK Rechtbank Overijssel, 30-03-2018 (publ. 10-04-2018), AWB 17/1590 ([ECLI:NL:RBOVE:2018:1039](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-04-2018, SHE 17/1825 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:1528](#)).
- MK Rechtbank Rotterdam, 13-02-2018 (publ. 12-04-2018), ROT 17/3946 ([ECLI:NL:RBROT:2018:1015](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volkverzekeringen

JnB2018, 368

MK CRvB, 05-04-2018 (publ. 10-04-2018), 16/4270 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Indonesië inzake de betaling van Nederlandse socialeverzekeringssuitkeringen (NIndV) 4

AKW 12

Wet Woonlandbeginsel in de sociale zekerheid (Wwsz)

KINDERBIJSLAG. WOONLANDBEGINSEL. Artikel 4 van het NIndV scheidt geen mogelijkheid de kinderbijslag te verlagen louter op de grond dat de zoon van

appellant in Indonesië woont. De toepassing van het woonlandbeginsel bij het vaststellen van de hoogte van de uitkering is hiermee in strijd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1020](https://ecli.nl/crvb/2018/1020)

JnB2018, 369

MK CRvB, 05-04-2018 (publ. 12-04-2018), 17/2585 ANW

Raad van bestuur van de Svb.

Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Zuid-Afrika inzake de sociale zekerheid (NZAV)

ANW 17

Wet woonlandbeginsel in de sociale zekerheid (Wwsz)

NABESTAANDENWET. WOONLANDBEGINSEL. Artikel 6 van het NZAV schept geen mogelijkheid de nabestaandenuitkering te verlagen louter op de grond dat appellante in Zuid-Afrika woont. De toepassing van het woonlandbeginsel bij het vaststellen van de hoogte van de uitkering is hiermee in strijd. Nu het feit dat de ANW-uitkering van appellante met ingang van 1 januari 2013 is verlaagd een fout was van de Svb, te weten een onjuiste toepassing van artikel 6 van het NZAV, heeft de Svb het verzoek om herziening van dit besluit ten onrechte afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1053](https://ecli.nl/crvb/2018/1053)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 370

MK CRvB, 16-04-2018, 15/6584 AWBZ-T

Stichting Wlz-uitvoerder Zorg en Zekerheid, als rechtsopvolger van OWM
Zorgverzekeraar Zorg en Zekerheid U.A..

VWEU 56

Verordening nr. (EG) 883/2004 (Vo 883/2004)

Awb 4:35

AWBZ

Regeling subsidies AWBZ (Rsa) 2.6.9a lid 1

AWBZ. PGB. ZORG IN BUITENLAND. VRIJ VERKEER VAN DIENSTEN. De weigering om het pgb aan appellant te verlenen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarden in artikel 2.6.9a, eerste lid, van de Rsa, is in strijd met artikel 56 van het VWEU.

Beoordeeld moet daarom worden, of artikel 56 van het VWEU zich verzet tegen de voorwaarden in artikel 2.6.9a, eerste lid, van de Rsa, dat een pgb slechts gedurende dertien weken per jaar tijdens verblijf buiten Nederland kan worden aangewend en wel voor zorg die is verkregen als voortzetting van reeds binnen Nederland aangevangen zorg. Het gaat er dan om of deze voorwaarden een belemmering vormen voor het vrij verrichten van diensten en zo ja, of deze belemmering kan worden gerechtvaardigd.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een nationale maatregel die het verrichten van diensten belemmert of minder aantrekkelijk maakt, slechts worden gerechtvaardigd indien deze maatregel zonder discriminatie wordt toegepast, beantwoordt aan dwingende redenen van algemeen belang, geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaat dan nodig is om dit doel te bereiken. (...)

Vastgesteld moet worden dat het Zorgkantoor en de Staatssecretaris onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat het schrappen van de verplichting om het pgb niet langer dan dertien weken te gebruiken voor zorg in het buitenland, en dan slechts als voortzetting van zorg die in Nederland is aangevangen, wezenlijke kenmerken van het stelsel van toegang tot de (gezondheids)zorg in Nederland in gevaar zou brengen. Ook overigens zijn daarvoor geen aanknopingspunten aanwezig.

Het bovenstaande leidt tot de conclusie dat de weigering om het pgb aan appellant te verlenen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarden in artikel 2.6.9a, eerste lid, van de Rsa, in strijd is met artikel 56 van het VWEU.

In geval van een ongerechtvaardigde belemmering van het vrije verkeer, dient de nationale rechter in eerste instantie bepalingen van nationaal recht zo veel mogelijk gemeenschapsrechtconform uit te leggen (...). Voor het voorliggende geval betekent dit, dat het Zorgkantoor niet bevoegd wordt geacht om met toepassing van artikel 4:35, eerste lid, van de Awb het pgb te weigeren op de grond dat niet aan de uit artikel 2.6.9a, eerste lid, van de Rsa voortvloeiende verplichting zal worden voldaan.

Het vorenstaande betekent niet dat de export van pgb-gelden geen beperking kent. De aanspraak op een pgb voor een persoon in de omstandigheden van appellant bestaat immers slechts zolang hij zodanige duurzame banden van persoonlijke aard met Nederland heeft, dat hij naar de omstandigheden beoordeeld in Nederland woont en op die grond verzekerd is ingevolge de AWBZ.

Het bestreden besluit is in strijd met artikel 56 van het VWEU en een draagkrachtige motivering ontbreekt. Omdat niet kan worden overzien of het Zorgkantoor op andere gronden bevoegd is om het pgb te weigeren kan de Raad niet zelf in de zaak voorzien. Teneinde te kunnen komen tot definitieve beslechting van het geschil bestaat aanleiding om met toepassing van artikel 8:51d van de Awb het Zorgkantoor op te dragen het (...) gebrek in het bestreden besluit te herstellen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:970](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 371

Rechtbank Noord-Holland, 04-04-2018 (publ. 12-04-2018), HAA 17/1216

Besluit SUWI 3.5

Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

BESLUIT SUWI. INDICATIE BANENAFSPRAAK. DOELGROEPENREGISTER.

PROCESBELANG. De rechtbank is van oordeel dat de strekking van het besluit niet is de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid van eiseres maar uitsluitend de beantwoording van de vraag of eiseres het wettelijk minimumloon kan verdienen in welk kader moet worden vastgesteld of zij

arbeidsvermogen heeft en een drempelfunctie kan vervullen. Nu verweerder geconcludeerd heeft dat eiseres niet het wettelijk minimumloon kan verdienen, is in het besliskader dat voorligt niet van belang of eiseres sterker beperkt is dan verweerder heeft aangenomen. In dit verband merkt de rechtbank nog op dat de urenbeperking niet mede onderdeel uitmaakt van de registratie in het doelgroepenregister. Nu eiseres het door haar gestelde doel, namelijk de wijziging van de medische urenbeperking, met dit beroep niet kan bereiken, en zij geen ander belang heeft gesteld, is er geen sprake van procesbelang aan de zijde van eiseres.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:2659](https://ecli.nl/RBNHO:2018:2659)

JnB2018, 372

Tussenuitspraak MK Rechtbank Overijssel, 05-04-2018, AWB 18/99

college van burgemeester en wethouders van Zwolle, verweerder.

Jeugdwet 2.3

JEUGDWET. Artikel 2.3 van de Jeugdwet beperkt de voorzieningsplicht niet tot problemen vanwege ernstige enkelvoudige dyslexie (EED) en sluit andere vormen van dyslexie ook niet uit. In artikel 1.1 van de Jeugdwet wordt een definitiebepaling van opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen gegeven. Daarin is evenmin een aanknopingspunt te vinden voor de stelling dat van de dyslexieproblemen alleen de EED wordt aangewezen als psychisch probleem. Voor een beperking tot EED ingeval van dyslexieproblematiek zoals door verweerder gehanteerd ziet de rechtbank, gelet op de tekst van de wet, geen aanleiding. Het besluit is dan ook in strijd met artikel 2.3 van de Jeugdwet genomen.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:1144](https://ecli.nl/RBOVE:2018:1144)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2018, 373

MK ABRS, 11-04-2018, 201703656/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 16, 34

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 3.16 lid 1, 2.45, 4.54d, 7.3 lid 2, 9.9b

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving (Beleidsregel) 1, 11

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Boete overtreding Arbobesluit. In dit geval is sprake van een onevenredige cumulatie van boetes. Ten onrechte voor zowel overtreding van artikel 3.16, eerste lid, van het Arbobesluit als van artikel 7.3,

tweede lid, een boete opgelegd. Hoewel het uit de manbak klimmen en het vervolgens op de leidingen gaan zitten en werkzaamheden verrichten zonder valbescherming op zichzelf genomen geen eendaadse samenloop is, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, hangen in dit geval de beide gedragingen zodanig samen dat het onevenredig is om beide overtredingen afzonderlijk te beboeten. Aldus is sprake van een onevenredige cumulatie van boetes. Anders dan waartoe de rechtbank heeft geconcludeerd, had de minister moeten volstaan met het beboeten van de overtreding waarvoor de hoogste boete kon worden opgelegd. In dit geval is dat de overtreding van artikel 3.16, eerste lid van het Arbobesluit.

[ECLI:NL:RVS:2018:1217](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 374

Rechtbank Oost-Brabant, 05-04-2018 (publ. 09-04-2018), SHE 17/2700

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkip) 1.6 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kinderopvangtoeslag 8a lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kinderopvangtoeslag. De rechtbank ziet niet in waarom onbetaald ouderschapsverlof zou moeten leiden tot toekenning van kinderopvangtoeslag. In de eerste plaats zou men aannemen dat ouderschapsverlof wordt opgenomen om bij het kind of de kinderen te zijn. Los daarvan, uit artikel 1.6, aanhef, eerste lid, onder a, van de Wkkip volgt duidelijk dat aanspraak bestaat indien er arbeid wordt verricht waaruit inkomen uit werk en woning in de zin van de Wet inkomstenbelasting 2001 wordt genoten of in een van de limitatief in artikel 1.6 van de Wkkip genoemde gevallen. Indien geen sprake is van betaalde arbeid of een overige vorm kan er geen aanspraak op kinderopvangtoeslag worden gemaakt. Een algemene maatregel van bestuur kan een wet in formele zin niet wijzigen. Ook de nota van toelichting op de wijziging van het Besluit kinderopvang kan de Wkkip niet veranderen. Een redelijke uitleg van hetgeen de wetgever kennelijk voor ogen heeft gehad, is dat slechts betaald ouderschapsverlof geen verandering brengt in het aantal gewerkte uren.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:1526](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2018, 375

MK CRvB, 11-04-2018, 17/5195 WSF, 17/5196 WSF, 17/5469 WSF, 17/5471 WSF

Awb 6:7

WSF 2000

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, appellant.

STUDIEFINANCIERING. STUDIESCHULD. NIET TIJDIG BEZWAAR. Aanvragen studiefinanciering kunnen aan betrokkenen worden toegerekend. Door de aan het volgen van een studie verbonden zaken gedurende een zeer lange periode vrijwel geheel over te laten aan hun moeder zonder daar navraag naar te doen, komt het voor rekening van betrokkenen dat zij pas bezwaar hebben gemaakt tegen de vaststelling van de schulden nadat zij daarover in mei 2016 een e-mailbericht hebben ontvangen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1005](https://ecli.nl/crvb/2018/1005)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2018, 376

MK ABRS, 11-04-2018, 201700572/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 45, 56

Bijlage VII Lijst bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte: overgangsmatregelen Roemenië (PB 2005 L 157) punt 1, punt 2, punt 5, punt 14

Verdrag van handel en scheepvaart tussen het Koninkrijk der Nederlanden en Japan (Stb. 1913, 389; het Nederlands-Japans Verdrag) 1, 17, 18

Tractaat van vriendschap, vestiging en handel tussen het Koninkrijk der Nederlanden en Zwitserland (Stb: 1878, 137; het Nederlands-Zwitsers Tractaat) 1

Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrij verkeer van personen (Trb. 2000, 16; de Overeenkomst) 1, 3, 4, 22

Wet arbeid vreemdelingen (Wav), zoals deze ten tijde van belang luidde 2, 3

Algemene instructie Handhaving Wet arbeid Vreemdelingen 3.7

WET ARBEID VREEMDELINGEN. Boete voor tewerkstelling Roemenen niet in strijd met voorrangsbeginsel in punt 14 van Bijlage VII Lijst bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte: overgangsmatregelen Roemenië. Verwijzing naar ABRS 11-11-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3079](https://ecli.nl/rvs/2016/3079).

De Europese Commissie heeft de klacht die bij haar is ingediend aangaande de reikwijdte, uitleg en werking van de meestbegunstigingsclausule in relatie tot

de uitspraak van de ABRS van 4 november 2015 [ECLI:NL:RVS:2015:3367](#) afgesloten, hetgeen impliceert dat de Europese Commissie geen verdere actie zal ondernemen.

[...] boete opgelegd [...] wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

[...] twee vreemdelingen met de Roemeense nationaliteit hebben schilderwerkzaamheden aan de woning van [appellant sub 1] [...] verricht, zonder dat daarvoor tewerkstellingsvergunningen waren afgegeven.

[...] De rechtbank heeft geoordeeld dat ingevolge artikel 22 van de Overeenkomst, het Nederlands-Zwitsers Tractaat zijn gelding heeft verloren. [...]

De rechtbank heeft vervolgens geoordeeld dat ook Japanse onderdanen niet met een beroep op het voor Zwitserse onderdanen geldende regime op grond van de meestbegunstigingsclausule kunnen afdwingen dat er geen tewerkstellingsvergunning vereist is. Dat leidt volgens de rechtbank tot de conclusie dat in de onderhavige zaak niet gesteld kan worden dat Roemeense onderdanen - in strijd met het bepaalde onder punt 14 van Bijlage VII Lijst bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte: overgangsmaatregelen Roemenië (PB 2005 L 157) - slechter behandeld werden dan - bepaalde - derdelanders, zodat er voor Roemeense onderdanen een tewerkstellingsvergunning mocht worden vereist.

[...] In de uitspraak van 11 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3079](#), waarnaar ook de staatssecretaris heeft verwezen in zijn schriftelijke uiteenzetting, heeft de Afdeling het volgende overwogen.

"Uit artikel 1 van de Overeenkomst volgt dat deze onder meer beoogt vestiging, verblijf en arbeid van Zwitserse onderdanen binnen de Europese Unie en haar lidstaten te regelen. Gelet op dit doel van de Overeenkomst heeft het Nederlands-Zwitsers Tractaat in elk geval sinds de inwerkingtreding van de Overeenkomst op 1 juni 2002 voor Zwitserse onderdanen geen verblijfsrechtelijke betekenis meer.

[...]”

Reeds gelet hierop is de rechtbank terecht tot haar oordeel gekomen. Van strijd met het Unierecht is in dit geval geen sprake. Dat betekent evenzeer dat de rechtbank terecht geen aanleiding heeft gezien tot het stellen van prejudiciële vragen.

[...] Voor zover [appellant sub 1] ter onderbouwing van zijn stelling, dat het stellen van prejudiciële vragen in deze zaak alsnog is aangewezen, nog heeft gewezen op de klacht die is ingediend bij de Europese Commissie aangaande de reikwijdte, uitleg en werking van de meestbegunstigingsclausule in relatie tot de uitspraak van voormelde uitspraak van de Afdeling van 4 november 2015 [ECLI:NL:RVS:2015:3367](#) en de brief van 31 januari 2017 van de Europese Commissie met daarin een reactie op die klacht, leidt dat niet tot een ander oordeel. Daartoe is reeds redengevend dat de Europese Commissie de behandeling van de klacht heeft afgesloten, hetgeen impliceert dat de Europese Commissie geen verdere actie zal ondernemen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1208](#)

Zie in dit verband voor Bulgaarse onderdanen de uitspraak ABRS dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2018:1218](#), JnB 2018, 377.

JnB2018, 377

MK ABRS, 11-04-2018, 201704720/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 45, 56

Bijlage VI Lijst bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte: overgangsmaatregelen

Bulgarije (PB 2005 L 157) Punt 1, Punt 2, Punt 5

Wet arbeid vreemdelingen, zoals deze ten tijde van belang luidde, (Wav) 2, 3

Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen 1e

WET ARBEID VREEMDELINGEN. Staatssecretaris heeft boeteoplegging aan feitelijk leidinggevende deugdelijk gemotiveerd. [Appellant sub 2] heeft in de functie van bestuurder en/of feitelijk leidinggever van [appellante sub 1] de tewerkstelling van de vreemdelingen georganiseerd.

Voor Bulgaarse onderdanen mocht een tewerkstellingsvergunning worden vereist. Geen strijd met voorrangsbeginsel in punt 14 van Bijlage VI Lijst bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte: overgangsmaatregelen Bulgarije.

[...] Bij besluit [in primo] [...] heeft de minister aan [appellante sub 1] en [appellant sub 2] een boetes opgelegd wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

Anders dan [appellant sub 2] stelt is de staatssecretaris in het desbetreffende besluit [in primo] op de relatie tussen [appellant sub 2] en [appellante sub 1] ingegaan en heeft de staatssecretaris geconcludeerd dat [appellant sub 2] als feitelijk leidinggever van [appellante sub 1] moet worden aangemerkt. De staatssecretaris heeft aan die conclusie ten grondslag gelegd dat [appellant sub 2] een zodanige machtspositie bekleedde dat hij zeggenschap over de bedrijfsvoering van [appellante sub 1] en [bedrijf] had. De staatssecretaris heeft bij die conclusie betrokken dat uit verklaringen van verschillende getuigen, waaronder [bestuurder] van [bedrijf], is gebleken dat [appellant sub 2] zowel [appellante sub 1] als [bedrijf] runde en hij de eigenaar en directeur van beide ondernemingen was.

De staatssecretaris heeft voorts terecht bij zijn conclusie betrokken dat [appellant sub 2] een actieve rol heeft gespeeld bij de tewerkstelling van de vreemdelingen en in de hoedanigheid van zijn functie opdracht heeft gegeven tot en feitelijk leiding heeft gegeven aan de tewerkstelling.

In het door een arbeidsinspecteur op ambtseed opgemaakte boeterapport van 25 augustus 2015, kenmerk 321300291/25, wordt toegelicht dat [appellant sub 2], onder gebruikmaking van onder andere [appellante sub 1], waarvan hij aandeelhouder en bestuurder is, als feitelijk leidinggever bepalend is geweest voor de tewerkstelling van de vreemdelingen. De arbeidsinspecteur heeft daarbij gewezen op de belangrijke mate van bemoeienis met de dagelijkse gang van zaken die [appellant sub 2] ook ten aanzien van [appellante sub 1] had en op de meerdere getuigen die onafhankelijk van elkaar hebben verklaard dat [appellant sub 2] een doorslaggevende rol had bij het leiding geven aan zowel [appellante sub 1] als [bedrijf], hij het gezicht van beide ondernemingen was en ook contactpersoon voor beide was. De staatssecretaris heeft in de boetekennisgeving van 13 november 2015 en het desbetreffende besluit [in primo] [...] naar dit boeterapport verwezen.

Gelet op de in het besluit [in primo] [...] neergelegde motivering, gelezen in het licht van voormeld boeterapport van 25 augustus 2015, heeft de staatssecretaris deugdelijk gemotiveerd dat [appellant sub 2] in de functie van bestuurder en/of feitelijk leidinggever van [appellante sub 1] de tewerkstelling van de vreemdelingen heeft georganiseerd.

[...] Het voorgaande betekent dat Japanse onderdanen niet met een beroep op het voor Zwitserse onderdanen geldende regime op grond van de meestbegunstigingsclausule kunnen afdwingen dat er geen tewerkstellingsvergunning vereist is. Dat betekent evenzeer dat niet volgehouden kan worden dat Bulgaarse onderdanen - in strijd met het bepaalde onder punt 14 van Bijlage VI Lijst bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte: overgangsmaatregelen Bulgarije (PB 2005 L 157) - slechter behandeld werden dan - bepaalde - derdelanders, zodat er voor Bulgaarse onderdanen een tewerkstellingsvergunning mocht worden vereist. [...] Het stellen van die eis levert geen strijd met het Unierecht op. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1218](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 378

MK ABRS, 04-04-2018, 201702570/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Moerdijk.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder e

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Gedeeltelijke inwilliging Wob-verzoeken om documenten die betrekking hebben op inspectiebezoeken bij Chemie-Pack. Het bedrijf viel onder het Besluit risico's zware ongevallen 1999. De namen van de gemeentelijke toezichthouders betrokken bij de inspecties, de namen van de toezichthouders en inspecteurs van de Veiligheidsregio Midden- en West-Brabant, de namen van de toezichthouders van de Inspectie SZW en de namen van de brandweermedewerkers behoeften niet openbaar te worden gemaakt. Deze medewerkers treden niet wegens hun functie in de openbaarheid. Dat de toezichthouders uit hoofde van hun functie in de openbaarheid treden, omdat de aard van de taken en verantwoordelijkheden van toezichthouders met zich brengt dat zij zich in de openbare ruimte presenteren en dat daarom hun persoonlijke levenssfeer niet in geding is, onderschrijft de Afdeling niet. Weliswaar moeten toezichthouders zich in de openbare ruimte begeven om hun toezichthoudende taken te kunnen verrichten, maar daarmee treden zij nog niet wegens hun functie in de openbaarheid. Verwijzing naar ABRS 31-01-2018,

[ECLI:NL:RVS:2018:321.](#)

[ECLI:NL:RVS:2018:1117](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2018:1115.](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 379

MK ABRS, 09-04-2018, 201702113/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

REGULIER. Artikel 64 Vw. De staatssecretaris betoogt terecht dat uit het toepasselijke beleid volgt dat indien een vreemdeling meer behandelaars heeft, de benodigde medische informatie van al deze behandelaars moet worden overgelegd, voordat hij het BMA verzoekt om advies uit te brengen.

De staatssecretaris betoogt terecht dat uit het toepasselijke beleid, zoals dat is neergelegd in de paragrafen A3/7 en A3/7.1 van de Vc 2000, zoals ten tijde van belang luidend, volgt dat bij de schriftelijke kennisgeving de in paragraaf A3/7.1, onder 1, 2 en 3, genoemde bewijsmiddelen van alle behandelaars bij wie een vreemdeling onder behandeling is, moeten worden overgelegd. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat in paragraaf A3/7.1 bij de onder 1, 2 en 3 - zie Ad 3 - genoemde bewijsmiddelen de term 'behandelaar(s)' is gebruikt. Dat dit ziet op alle behandelaars waarbij de vreemdeling op dat moment onder behandeling is, past voorts in de in paragraaf A3/7, onder 2a en 2b, beschreven door het BMA te beoordelen situaties waarin de uitzetting krachtens artikel 64 van de Vw 2000 achterwege blijft, waarbij immers de behandeling van de medische klachten die de vreemdeling op dat moment ondergaat het uitgangspunt is. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris aldus het BMA terecht niet om advies heeft gevraagd.

[ECLI:NL:RVS:2018:1170](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 380

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 06-04-2018, NL18.5056

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a, 62a lid 3

Vb 2000 3.106a

EVRM 3

ASIEL. Gezien de niet weersproken verklaringen van eiseres over de omstandigheden in Griekenland in de laatste periode voor haar vertrek, gezien in het licht van de informatie in de door haar aangehaalde landenrapporten over de positie van statushouders in Griekenland, heeft verweerder niet deugdelijk gemotiveerd dat terugkeer van eiseres en haar kinderen naar Griekenland geen

schending van artikel 3 van het EVRM oplevert en dat zij met Griekenland een band hebben die terugkeer voor hen redelijk maakt in de zin van artikel 3.106a, tweede en derde lid, van het Vb.

In december 2017 is de uitkering van eiseres beëindigd en haar is aangezegd dat zij haar woning moest verlaten. [...] Ter zitting heeft eiseres verklaard dat het voor haar onmogelijk was een andere woning te vinden, omdat zij geen werk en inkomsten had. Eiseres en haar kinderen zouden op straat komen te staan. Eiseres heeft duidelijk gemaakt dat zij het daar niet mee eens was en gevraagd wat zij dan moest doen, maar desondanks is haar uitkering beëindigd en is haar te verstaan gegeven dat zij de woning moest verlaten. Ook konden haar minderjarige kinderen niet naar school en had het gezin geen toegang tot medische zorg. Belangrijke voorzieningen werden eiseres en haar kinderen dus onthouden. Dit alles heeft verweerder niet weersproken.

Daarbij acht de rechtbank van belang dat eiseres een alleenstaande moeder met drie jonge kinderen is die de Griekse taal niet beheerst en niet over eigen inkomsten beschikt, zodat haar gezin als kwetsbaar moet worden aangemerkt. Verweerder heeft niet toegelicht waarom van eiseres mocht worden verwacht nogmaals te klagen bij de Griekse autoriteiten en in de tussentijd met haar kinderen zonder geld op straat te gaan leven in de hoop dat een volgende klacht op enig moment ergens toe zou leiden.

Bovendien komen de verklaringen van eiseres over de omstandigheden gedurende de laatste periode van haar verblijf in Griekenland in belangrijke mate overeen met de informatie in door haar overgelegde rapporten van Pro Asyl en RSA, AIDA en USDOS. Uit deze rapporten volgt onder meer dat er in juridisch opzicht voor statushouders een recht op huisvesting bestaat, maar dat dit in de praktijk illusoir is. Ook blijkt uit het AIDA-rapport van 28 maart 2017 dat Griekenland er niet in slaagt kwetsbare groepen of personen de benodigde verzorging en bescherming te bieden; er is onvoldoende woonruimte beschikbaar en belangrijke voorzieningen ontbreken. Uit het AIDA-rapport blijkt eveneens dat toegang tot onderwijs niet kosteloos bestaat en dat toegang tot medische zorg vaak niet beschikbaar is. Gelet op deze algemene informatie en de persoonlijke ervaringen van eiseres had het op de weg van verweerder gelegen nader te motiveren dat niet aannemelijk is dat eiseres en haar kinderen bij terugkeer naar Griekenland (opnieuw) in onaanvaardbare omstandigheden komen te verkeren en worden geconfronteerd met een gebrek aan primaire levensbehoeften. Verweerder kan zich in het geval van eiseres en haar kinderen dan ook niet zonder nadere motivering beroepen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder heeft de Griekse autoriteiten ook geen specifieke garanties gevraagd wat betreft de behandeling van eiseres en haar kinderen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland.

De beroepsgrond slaagt in zoverre dat het bestreden besluit niet berust op een deugdelijke motivering.

[ECLI:NL:RBROT:2018:2769](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 381

HvJEU (Tweede kamer), 12-04-2018, C-550/16

A en S tegen Nederland

Richtlijn 2003/86 2 f

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Artikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, moet aldus worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als „minderjarige” in de zin van die bepaling.

[ECLI:EU:C:2018:248](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2018/248)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 382

HvJEU, Conclusie A-G M. Bobek, 10-04-2018, C-89/17

Verenigd Koninkrijk tegen Banger

VWEU 21

Richtlijn 2004/38/EG 3 lid 2 b

BURGERSCHAP VAN DE UNIE. Terugkeer van een burger van de Unie naar de lidstaat van zijn nationaliteit nadat die burger in een andere lidstaat rechten van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Verblijfsrecht van een derdelander die een familielid in ruime zin van een burger van de Unie is. Analoge toepassing van artikel 3, lid 2, onder b van de Verblijfsrichtlijn.

Conclusie:

- „Artikel 21, lid 1, en artikel 45 VWEU moeten aldus worden uitgelegd dat wanneer een burger van de Unie een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd gedurende de periode waarin hij in een andere lidstaat zijn verblijfsrechten heeft uitgeoefend, bij terugkeer van die burger van de Unie naar zijn lidstaat van herkomst de begunstigingsregeling van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn], naar analogie van toepassing is op de partner met wie de burger van de Unie een duurzame relatie heeft. Bijgevolg is die lidstaat verplicht om in de zin van artikel 3, lid 2, van de richtlijn overeenkomstig zijn nationaal recht binnenkomst en verblijf van de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, te vergemakkelijken.
- Wanneer een burger van de Unie naar zijn lidstaat van herkomst terugkeert nadat hij in een andere lidstaat zijn verblijfsrechten heeft uitgeoefend en daar zijn gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met een partner met wie hij een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, brengen artikel 21, lid 1, en artikel 45 VWEU voor die lidstaat van herkomst de verplichting mee om bij zijn beslissing ter zake van de binnenkomst en

het verblijf van die partner de persoonlijke situatie nauwkeurig te onderzoeken en om een eventuele weigering van toegang of verblijf te motiveren, overeenkomstig artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38.

– artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat besluiten waarbij aan familieleden in ruime zin toegang of verblijf wordt geweigerd, overeenkomstig artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aan een effectieve rechterlijke toetsing moeten kunnen worden onderworpen. Het is aan de bevoegde nationale rechter om te bepalen of het op grond van het nationale recht beschikbare systeem van rechterlijke toetsing aan dat vereiste voldoet.”

[ECLI:EU:C:2018:225](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2018, 383

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door Court of Appeal (Ierland) op 02-03-2018, Mahmood e.a., C-169/18

Richtlijn 2004/38/EG

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Termijn voor afgifte van een visum aan de echtgenoot en familieleden van een burger van de Unie. Rechtvaardigingen voor verträgen bij de behandeling van of bij het beslissen op een visumaanvraag.

Prejudiciële vragen:

1. Komt een lidstaat, onder voorbehoud van de mogelijke rechtvaardigingen als beschreven in de tweede, derde en vierde vraag, de verplichting van artikel 5, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG (hierna: „richtlijn 2004/38”) om zo spoedig mogelijk een visum af te geven aan de echtgenoot en familieleden van een burger van de Unie die in de betreffende lidstaat zijn recht op vrij verkeer uitoefent of hiertoe voornemens is, niet na wanneer de vertragung bij de behandeling van een dergelijke aanvraag meer dan twaalf maanden bedraagt?

2. Onverminderd de eerste vraag: zijn verträgen bij de behandeling van of bij het anderszins beslissen op een visumaanvraag krachtens artikel 5, lid 2, die voortvloeien uit de noodzaak om in het bijzonder door middel van achtergrondonderzoeken te verzekeren dat bij de aanvraag geen fraude wordt gepleegd of misbruik van rechten wordt gemaakt, waaronder het sluiten van een schijnhuwelijk, te rechtvaardigen op grond van artikel 35 van richtlijn 2004/38 of anderszins, en vormen zij dus geen schending van artikel 5, lid 2?

3. Onverminderd de eerste vraag: zijn verträgen bij de behandeling van of bij het beslissen op een visumaanvraag krachtens artikel 5, lid 2, die voortvloeien uit de noodzaak om uitgebreide achtergrond- en veiligheidsonderzoeken uit te voeren naar uit bepaalde derde landen afkomstige personen in verband met specifieke bezorgdheden op het gebied van de veiligheid ten aanzien van reizigers die afkomstig zijn uit die derde landen, te rechtvaardigen op grond van artikel 27 of artikel 35 van richtlijn 2004/38 of anderszins en vormen zij dus geen schending van artikel 5, lid 2?

4. Onverminderd de eerste vraag: zijn verträgen bij de behandeling van of het beslissen op een visumaanvraag krachtens artikel 5, lid 2, als gevolg van een plotselinge

en onverwachte toename van het aantal aanvragen uit bepaalde derde landen die worden geacht reële veiligheidsproblemen op te werpen, te rechtvaardigen en vormen zij dus geen schending van artikel 5, lid 2?

[C-169/18](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 384

MK ABRS, 29-03-2018, 201800803/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 94 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Eerste beroep. Beroep in de zin van artikel 94, eerste lid, Vw 2000, omvat altijd een ambtshalve toets.

De Afdeling overweegt ambtshalve dat het in artikel 94, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bedoelde beroep tegen een besluit als bedoeld in die bepaling, niet niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat een vreemdeling – zoals de rechtbank in wezen heeft overwogen – geen beroepsgronden tegen dat besluit heeft aangevoerd. In dat geval moet de rechtbank nog altijd ambtshalve toetsen of is voldaan aan de in artikel 94, eerste, vierde en vijfde lid, van de Vw 2000 bedoelde termijnen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is dat geen toetsing ten overvloede. [...] De rechtbank heeft het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

[ECLI:NL:RVS:2018:1081](#)

JnB2018, 385

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 30-03-2018 (publ. 09-04-2018), NL18.4901

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Een 'aanvraag toetsing aan EU-recht' levert gezien het declaratoire karakter van die toetsing geen rechtmatig verblijf op als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, Vw 2000, zodat categoriewijziging van de maatregel hangende die toetsing niet vereist is.

Blijkens de door eiser overgelegde stukken betreft de door eiser ingediende aanvraag een aanvraag voor een verblijfsdocument EU/EER. Deze aanvraag strekt tot vaststelling van een verblijfsrecht op grond van artikel 8, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Verweerder heeft zich ter zitting onweersproken op het standpunt gesteld dat het rechtsgevolg van de indiening van die aanvraag niet is dat eiser hangende de beoordeling van die aanvraag rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, g of h zou hebben. De redactie van die bepalingen geeft de rechtbank geen aanleiding tot een ander oordeel, nu die niet de situatie betreffen dat een toetsing aan het bestaan van een aan het Unierecht ontleend verblijfsrecht plaatsvindt. Daarom bestaat ook geen grond

voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen omzetting van de maatregel als door eiser bepleit aan de orde was.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:4040](#)

[Naar inhoudsopgave](#)